

Det kommer de Herrer ikke udenom. (A. C. Mortensen: Det skete ikke).

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem maa ikke afbryde. Det ærede Medlem har afbrudt gentagne Gange, og det maa jeg bede det ærede Medlem undlade.

L. D. Rasmussen: Det synes, som om det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke kan komme bort fra, at naar et Blad har skrevet en Notits, skal denne Notits staa ved Magt, ganske uden Hensyn til, at man senere faar oplyst, at denne Notits' Indhold overhovedet ikke er effektueret. Nu kunde det ærede Medlem Hr. Pürschel uhyre nemt have skaffet sig nærmere Underretning. Der er her i København 800 Udsalg af Arbejdernes Brødfabriks Produktion; hvis det ærede Medlem kunde meddele, at et eneste af disse Udsalg har faaet Ordre til kun at sælge Brød til dem, der kunde præstere Fagforeningsbog, saa var det en anden Sag; men det ærede Medlem er ude af Stand til at gøre det. Det ærede Medlem synes ikke rigtig om det lille Citat, som det ærede Medlem Hr. Stauning fremkom med fra det konservative Folkepartis Valgopraab, det vilde det ærede Medlem slet ikke tale om, uagtet man altsaa staar overfor dette, at et Partis samlede Repræsentation paa Rigsdagen har udsendt et Valgopraab, indeholdende en Udtalelse, som er paa den forkerte Side af Sandheden. Men her blev det ærede Medlem ikke indigneret. Det er vel noget, som er paa sin Plads, det er noget, som der intet er at sige til, det er i den skønneste Orden. Jeg fatter ikke rigtig, at det ærede Medlem kan blive indigneret i det ene Tilfælde uden at blive det i det andet.

Stauning: Jeg skal ikke opholde mig ved det ærede Medlem Hr. Pürschel efter de Bemærkninger, der er fremsat af andre Medlemmer, og som yderligere belyser det ærede Medlems Stilling til dette famøse Brødsspørgsmaal.

Jeg skal derimod gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, som brugte ret stærke Udtryk om Væv af Urigtigheder og forskelligt andet. Jeg skal ikke bebrejde ham det stærkt. Det er jo fristende at gøre noget saadant, navnlig naar man altsaa har det Indtryk, at et Medlem er gaaet i Vandet, og at det derefter er en Fejltagelse, at det ærede Medlem er nøgent. Hvis jeg virkelig er gaaet i Vandet, er det dog ganske rimeligt, at jeg har gjort det i nogen Tilstand. Men alt dette, hvorvidt jeg er i Vandet, og hvorvidt jeg er

nøgen, er jo noget, der afhænger af Øjnene, der ser, og det ærede Medlem ser det altsaa saadan. Jeg har mange Gange i mit dog forholdsvis lange Liv hørt Bemærkninger af lignende Art mellem politiske Modstandere, og det ærede Medlem, som endnu er ung herinde, vil ogsaa komme til at høre det mange Gange og vil maaske selv komme til at gentage det mange Gange i Fremtiden. Men det rokker ikke ved det, der foreligger i denne Sag. Det, der er det afgørende, og som for mig har været det afgørende fra første Færd, er nemlig, at Regeringen overfor Offentligheden finder det praktisk at larme med nogle Vaaben, at erklære at være den stærke Haands Regimente og at være parat til at anmode om militær Bistand til at opretholde det, de kalder Ro og Orden. Det gør man ikke med den Slags Midler, hverken med Larm, hvad enten den er ægte eller uægte, eller med de positive Foranstaltninger, som fra militær Side er iværksat eller forberedt. Jeg har — ganske vist kun med meget faa Ord, da jeg oprindeligt beskæftigede mig med denne Sag — kritiseret, at man prøver at skaffe Ro ved saadanne saakaldte stærke Midler, medens man i Virkeligheden ved saadanne Midler kun bidrager til at provokere større eller mindre Dele af Befolkningen frem til de Uroligheder, som man foregiver at ville forebygge. Det er for at opfordre Regeringen til at undlade saadanne Provokationer, at jeg overhovedet har rejst denne Sag. Jeg fortryder det aldeles ikke, og jeg agter at gøre det ogsaa i Fremtiden, naar der synes at være Grund dertil.

A. C. Mortensen: Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem Hr. Nørskov følte sig ramt af de Bemærkninger, jeg kom med angaaende Brødet, thi det ærede Medlem hører til dem, der er stærke i at fortælle ude ved Møder, hvad de københavnske Socialister er for nogle fæle Mennesker. Men det nytter alt sammen ikke noget, derved kommer man ikke udenom det Forhold, at under hele Bagerstrejken her i København kørte Fællesbageriet sit Brød ud til de 800 Udsalg, det har her i Byen, uden at give disse Udsalg nogen som helst Ordre om, hvem de skulde sælge deres Brød til; man lod dem sælge, til hvem de vilde, naturligvis vel i særlig Grad til dem, der var deres Kunder under normale Forhold. Saadan var Forholdet, og naar man har søgt at lægge noget andet deri, naar man har villet bilde Folk ude paa Landet ind, at herinde vilde man sulte anderledestænkende, saa er det med god Grund, at vi har stemplet disse Udtalelser med stærke Ord. Maa jeg i øvrigt